

ΧΑΡΟΥΚΙ ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

Ο ΑΧΡΩΜΟΣ

ΤΣΟΥΚΟΥΡΟΥ ΤΑΖΑΚΙ

και τα Χρόνια

του προσκυνήματός του

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: 色彩を持たない多崎つくると、彼の巡礼の年

Από τις Εκδόσεις Bungeishunjū Ltd., Τόκιο 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο άχρωμος Τσουνκούρου Ταζάκι**

και τα Χρόνια του προσκνημάτος του

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Haruki Murakami

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Αργυρούκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θεοδωρής Πιτσιρίκος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Haruki Murakami, 2014

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: 501room/www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2014, 12.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0756-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΧΑΡΟΥΚΙ
ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

Ο ΑΧΡΩΜΟΣ
ΤΣΟΥΚΟΥΡΟΥ ΤΑΖΑΚΙ
και τα Χρόνια του προσκυνήματός του

*Μετάφραση από τα ιαπωνικά:
Μαρία Αργυράκη*

Υπόγειος: Οι διαδρομές φυσικού αερίου στο Τόκιο και η
γιαπωνέζικη ψυχή
Σε τι αναφέρομαι όταν μιλώ για ροή: μία καταγραφή

Από τα μέσα της ακαδημαϊκής χρονιάς ως τη λήξη της –από τον Ιούλιο ως τον επόμενο Ιανουάριο δηλαδή– ο δευτεροετής Τσουνκούρου Ταζάκι ζούσε σχεδόν με μία και μοναδική σκέψη: τον θάνατο. Στο μεταξύ, πέρασαν και τα εικοστά του γενέθλια, η ημερομηνία όμως δε σήμαινε απολύτως τίποτα. Εκείνον τον καιρό ένιωθε πως κόβοντας το νήμα της ζωής του, θα έκανε το πιο φυσιολογικό και συνεπές πράγμα στον κόσμο. Και μολονότι το πέρασμα από τη ζωή στον θάνατο του φαινόταν ευκολότερο και από το να καταπιεί ένα ωμό αυγό, ακόμη και τώρα δεν μπορούσε να πει με σιγουριά για ποιο λόγο δεν έκανε τότε το μοιραίο βήμα.

Ίσως να μη δοκίμασε τελικά να αυτοκτονήσει επειδή είχε μια τόσο υπερβολικά καθαρή και έντονη εικόνα του θανάτου, ώστε αδυνατούσε να βρει μέσα του την εικόνα ενός αντίστοιχα έντονου τρόπου να πεθάνει. Η πρακτική πλευρά του θέματος φυσικά αποτελούσε δευτερεύον πρόβλημα. Αν τότε είχε πέσει πάνω στην πόρτα που οδηγούσε στον θάνατο, θα την είχε ανοίξει χωρίς δεύτερη σκέψη. Ούτε που θα τον απασχολούσε, η πράξη θα αποτελούσε φυσική προέκταση της καθη-

μερινής ρουτίνας. Για καλή του όμως –ή για κακή του– τύχη, καμία τέτοια πόρτα δε βρέθηκε μπροστά του.

Μακάρι να 'χα πεθάνει τότε, σκεφτόταν πολλές φορές ο Τσουκούρου Ταζάκι. Αν το 'χα κάνει, δε θα υπήρχε σήμερα ο κόσμος όπου ζω. Έβρισκε την ιδέα ιδιαίτερος δελεαστική: αφού δε θα υπήρχε ο κόσμος όπου ζούσε τώρα, οτιδήποτε θεωρείται πραγματικό θα έχανε την αληθινή του διάσταση. Με άλλα λόγια, ο κόσμος δε θα υπήρχε για τον Τσουκούρου, ακριβώς επειδή ο Τσουκούρου δε θα υπήρχε για τον κόσμο.

Ταυτόχρονα, όμως, δεν καταλάβαινε για ποιο λόγο εκείνον τον καιρό έπρεπε οπωσδήποτε να φτάσει τόσο κοντά στο χείλος του θανάτου. Και σε περίπτωση που έπρεπε, γιατί άραγε να ένιωθε τόσο έντονα την επιθυμία να το κάνει, ώστε σχεδόν για μισό χρόνο να τον έχει ρουφήξει η ιδέα; Το ρήμα «ρουφήξει» ήταν το πλέον ακριβές. Όπως ο Ιωνάς που τον κατάπιε μια τεράστια φάλαινα και επέζησε στο στομάχι της, ο Τσουκούρου βρέθηκε στο στομάχι του θανάτου και πέρασε ατελείωτες μέρες μέσα σε μian απύθμενη και σκοτεινή τρύπα.

Ζούσε σαν υποβάτης, σαν νεκρός που δεν αντιλαμβάνόταν τον θάνατό του. Ξυπνούσε από τα χαράματα, βούρτσιζε τα δόντια του, φορούσε το πρώτο πράμα που έβρισκε μπροστά του, έπαιρνε το τρένο και πήγαινε στη σχολή του να κρατήσει σημειώσεις στη διάρκεια των διαλέξεων. Είχε προσκολληθεί στην καθημερινή ρουτίνα όπως ο άνθρωπος που γραπώνεται από μια κολόνα του ηλεκτρικού στον δρόμο για να μην παρυσυρθεί από την ανεμοθύελλα. Δε μιλούσε με κανέναν –αν μπορούσε να το αποφύγει– και όταν επέστρεφε στο εργένικο διαμέρισμά του, καθόταν στο πάτωμα στηρίζοντας την πλάτη του στον τοίχο και γυρόφερνε στο μυαλό του τον θάνατο – ή την απουσία της ζωής. Μπροστά του έχασκε μία άβυσ-

σος που συγκοινωνούσε με το κέντρο της Γης κι εκεί έβλεπε να στροβιλίζεται ένα πυκνό σύννεφο κενού, ενώ επικρατούσε βαθιά σιωπή που του τρυπούσε τα τύμπανα.

Όταν δε σκεφτόταν τον θάνατο, απλώς δε σκεφτόταν τίποτε άλλο. Εφημερίδες δε διάβαζε, μουσική δεν άκουγε, ούτε καν ορμές δεν είχε. Τα γεγονότα στον κόσμο τον αφήναν απαθή. Όταν κουραζόταν –μολονότι έμενε κλεισμένος στο διαμέρισμά του–, έβγαινε έξω για μια βόλτα στη γειτονιά ή πήγαινε μέχρι τον σταθμό, καθόταν σ' ένα παγκάκι και ατένιζε με τις ώρες τα τρένα να καταφτάνουν και να αναχωρούν.

Κάθε πρωί έμπαινε κάτω από το ντους, λουζόταν προσεκτικά και δυο φορές την εβδομάδα έβαζε τα ρούχα του στο πλυντήριο. Η καθαριότητα είχε γίνει άλλο ένα στηρίγμα από όπου μπορούσε να γραπωθεί: πλύσιμο ρούχων, μπάνιο και βούρτσισμα δοντιών. Το φαγητό δεν τον απασχολούσε σχεδόν καθόλου. Εκτός από το μεσημεριανό στο φοιτητικό εστιατόριο του πανεπιστημίου του, δεν έτρωγε κανένα άλλο κύριο γεύμα. Άμα πεινούσε, πεταγόταν στο σούπερ μάρκετ να πάρει ένα μήλο ή κάποιο λαχανικό για να τσιμπήσει, ή έτρωγε σκέτο ψωμί, πίνοντας γάλα απευθείας από το κουτί. Όταν ερχόταν η ώρα να κοιμηθεί, έπινε σαν ρετινόλαδο ένα μικρό ποτήρι ούισκι. Ευτυχώς που δεν τα πήγαινε καλά με το αλκοόλ και η μικρή αυτή ποσότητα τον έστελνε κατευθείαν στις αγκάλες του Μορφέα. Εκείνη την περίοδο δεν έβλεπε όνειρα. Ακόμη κι αν έβλεπε δηλαδή, ήταν σαν να γλιστρούσε μαλακά, χωρίς να το καταλαβαίνει, στην επικράτεια ενός κενού, σύρριζα του συνειδητού.

Ο λόγος που μαγνητίστηκε από τον θάνατο ήταν ξεκάθαρος. Μια μέρα, οι τέσσερις κολητοί φίλοι του τον έπιασαν και του είπαν στα ίσα πως δεν ήθελαν πια ούτε να τον ξα-

ναδούν στα μάτια τους και ούτε να του ξαναμιλήσουν. Αυτό έγινε έτσι, στα καλά καθούμενα, τελεσίδικα και χωρίς περιθώρια διαπραγματεύσεως. Δίχως καν να του εξηγήσουν γιατί έπρεπε να του το πουν με τόσο βάνουσο τρόπο.

Ο Τσουκούρου, που έκανε στενή παρέα με δύο αγόρια και δύο κορίτσια, είχε ήδη φύγει από την πόλη του για να πάει να σπουδάσει στο Τόκιο. Έτσι, ο διωγμός του από την παρέα δεν είχε κάποιον άμεσο αντίκτυπο στην καθημερινή ρουτίνα του. Δε χρειάστηκε δηλαδή ποτέ να έρθει σε δύσκολη θέση, επειδή τους πέτυχε τυχαία στον δρόμο. Φυσικά, βάσει της λογικής πάντα. Γιατί, απεναντίας, το γεγονός πως οι τέσσερις φίλοι του έμεναν μακριά είχε ως αποτέλεσμα να ενταθεί, να γίνει οξύτερος ο ψυχικός πόνος που ένιωθε. Η αποξένωση και η απομόνωση μετατράπηκαν σ' ένα βαρύ καλώδιο που το έσφιγγε γύρω του μια γιγάντια μέγκενη. Από την τεντωμένη ευθεία περνούσε αδιάκοπα, μέρα-νύχτα, ένα ακατανόητο μήνυμα, ένας διακεκομμένος και μονότονος ήχος, σαν θύελλα που μαίνεται μέσα από τα κλαδιά των δέντρων, τρυπώντας του τα αυτιά.

Τα πέντε παιδιά είχαν ξεκινήσει να κάνουν παρέα όταν ήταν συμμαθητές στο δημόσιο λύκειο, σ' ένα προάστιο της Ναγκόγια, της τέταρτης σε πληθυσμό πόλης της Ιαπωνίας. Αφορμή για τη σύσταση της παρέας στάθηκε μια εθελοντική εργασία που είχαν αναλάβει για τις καλοκαιρινές διακοπές της πρώτης λυκείου και, μολονότι δούλευαν με διαφορετικές τάξεις και τμήματα, δέθηκαν ως ομάδα. Η εργασία αφορούσε το μάθημα των Κοινωνικών Σπουδών. Αφού ολοκλήρωσαν την εργασία τους, συνέχισαν να λειτουργούν ως ομάδα γιατί το ήθελαν. Πέρα από τις εθελοντικές δραστηριότητές τους, στις αργίες πήγαιναν μαζί για πεζοπορία, έπαιζαν τένις, μέχρι και στη χερσόνησο της Τσίτα για κολύμπι είχαν

πάει. Επίσης, μαζεύονταν πότε στο ένα και πότε στο άλλο σπίτι για να διαβάσουν μαζί για τις εξετάσεις. Ή (κάτι που γινόταν συχνότερα) μαζεύονταν όπου τους έκανε κέφι για να κουβεντιάσουν με τις ώρες. Από θέματα δεν ξέμεναν ποτέ, μόλο που δεν όριζαν ένα συγκεκριμένο θέμα για συζήτηση.

Τυχαία συναντήθηκαν. Μέσα στις διάφορες επιλογές που είχαν για μια εθελοντική εργασία, υπήρχε και η δυνατότητα να συμμετάσχουν στην ομάδα ενισχυτικής διδασκαλίας για παιδιά που δεν τα κατάφεραν με τα σχολικά μαθήματά τους (κυρίως κοπανατζήδες του δημοτικού δηλαδή). Μόνο αυτοί οι πέντε από την τάξη των τριάντα πέντε στο καθολικό σχολείο όπου φοιτούσαν επέλεξαν ετούτο το πρόγραμμα. Είχαν πάει για τρεις μέρες σε μια καλοκαιρινή κατασκήνωση έξω από τη Ναγκόγια κι έτσι ήρθαν πολύ κοντά με τους μικρούς μαθητές. Σε κάποιες χαλαρές στιγμές στην κατασκήνωση, βρήκαν τον χρόνο να κουβεντιάσουν ανοιχτά, να καταλάβει ο ένας τον τρόπο σκέψης και την ιδιοσυγκρασία του άλλου. Μίλησαν για τις επιθυμίες τους, εξομολογήθηκαν τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν και μόλις τελείωσε η κατασκήνωση, ένιωσαν πως είχαν βρεθεί στο σωστό μέρος και είχαν κάνει τους σωστούς φίλους. Μια αίσθηση αρμονίας, όπου ο καθένας τους χρειαζόταν τους άλλους τέσσερις και οι άλλοι τέσσερις τον ένα, αίσθηση που έμοιαζε με μια τυχαία χημική ένωση· μάλλον απίθανο να ξαναβγεί το ίδιο αποτέλεσμα, ακόμη κι αν συγκέντρωναν τα ίδια στοιχεία με τη μέγιστη σχολαστικότητα.

Ακόμη και μετά τη λήξη της εργασίας τους, οι πέντε φίλοι συνέχισαν να πηγαίνουν τα σαββατοκύριακα, περίπου δυο φορές τον μήνα, στην ενισχυτική διδασκαλία, να διδάσκουν τα παιδάκια, να τους διαβάζουν βιβλία, να αθλούνται και να παίζουν μαζί τους. Κούρευαν το γρασίδι, έβαφαν τα κτίρια, επισκεύαζαν τα όργανα της παιδικής χαράς. Δραστη-

ριότητες που τις συνέχισαν για δύο χρόνια, ως την αποφοίτησή τους από το λύκειο.

Μόνο που λόγω της σύνθεσης της ομάδας –τρία αγόρια και δύο κορίτσια– υπήρχε μάλλον από την αρχή μια ένταση στην ατμόσφαιρα. Τι θα γινόταν, για παράδειγμα, αυτός που θα περίσσευε, αν σχηματιζόνταν δύο ζευγάρια; Θα βασιτούσε το φανάρι;

Η πιθανότητα αυτή επικρεμόταν πάντα πάνω από τα κεφάλια τους, σαν ένα πυκνό συννεφάκι σε σχήμα ανοιχτής ομπρέλλας. Στην ουσία όμως, ούτε ποτέ έγινε κάτι τέτοιο, ούτε υπήρξαν σημάδια ότι θα μπορούσε να συμβεί.

Ίσως ήταν τυχαίο το γεγονός, αλλά και οι πέντε προέρχονταν από οικογένειες της ανώτερης μεσοαστικής τάξης των καλών προαστίων. Οι γονείς τους δηλαδή ανήκαν στη γενιά της δημογραφικής έκρηξης, οι πατεράδες τους δούλευαν ως ελεύθεροι επαγγελματίες ή σε κάποια επιχείρηση υψηλού γοήτρου και δε λυπούνταν τα χρήματα για τη μόρφωση των παιδιών τους. Από ήρεμες οικογένειες –επιφανειακά τουλάχιστον– χωρίς διαζύγια, με μανάδες που έμεναν κυρίως στο σπίτι. Το σχολείο τους φημιζόταν για το καλό επίπεδο προετοιμασίας που πρόσφερε στους μαθητές για τις εισαγωγικές εξετάσεις στο πανεπιστήμιο και οι μαθητές του γενικά είχαν υψηλές επιδόσεις. Με άλλα λόγια, η ζωή τους είχε περισσότερα κοινά σημεία παρά διαφορές.

Μάλιστα, τα υπόλοιπα τέσσερα παιδιά, εκτός από τον Τσουνκούρου Ταζάκι, είχαν τυχαία κι άλλο ένα μικρό κοινό σημείο μεταξύ τους: ένα ιδεόγραμμα που υποδήλωνε κάποιο χρώμα. Το επώνυμο του Ακαμάτσου, για παράδειγμα, περιλάμβανε τον χαρακτήρα Άκα, που σημαίνει «κόκκινο» του Οούμι τον χαρακτήρα Άο, δηλαδή «γαλάζιο». Όσο για τα κο-

ρίτσια, η Σιράνε είχε τον χαρακτήρα *Σίρο*, «άσπρο», ενώ η Κουρόνο τον χαρακτήρα *Κούρο*, «μαύρο». Μόνο το επίθετο του Ταζάκι δεν είχε τίποτα σχετικό με χρώμα. Έτσι, ο Τσουκούρου ευθύς εξαρχής είχε νιώσει λίγο ξέχωρα από τους φίλους του. Φυσικά, δεν παίζει κανένα ρόλο στην προσωπικότητα του ανθρώπου η παρουσία ή η απουσία της έννοιας του χρώματος στο όνομα: ο Τσουκούρου το ήξερε πολύ καλά. Στενοχωριόταν όμως και –κάτι που τον εξέπληττε– πληγωνόταν. Τα άλλα παιδιά μόλις γνωρίστηκαν, άρχισαν με τον φυσικότερο τρόπο να φωνάζουν το ένα το άλλο με τα χρώματά τους: «Άκα», «Άο», «Σίρο» και «Κούρο». Τον ίδιο όμως τον φώναζαν απλώς «Τσουκούρου», κι αυτό τον έκανε πολλές φορές να σκέφτεται τι καλά θα ήταν αν είχε και ο ίδιος ένα ιδεόγραμμα με χρώμα στο επίθετό του.

Ο Άκα ήταν αναμφίβολα αριστούχος μαθητής. Μολονότι δεν έδινε την εντύπωση του μελετηρού ατόμου, έβγαινε πρώτος σε όλα τα μαθήματα. Δεν το υπερηφανευόταν όμως, αντίθετα είχε σεμνότητα κι έβαζε τους άλλους πάνω από τον εαυτό του, λες και η ευφυΐα του τον έφερνε σε δύσκολη θέση. Όπως όμως όλα τα όχι πολύ ψηλά άτομα (δεν ξεπέρασε το 1,60 σε ύψος), όταν αποφάσιζε να κάνει κάτι, έστω και το πιο ασήμαντο, είχε την τάση να το παλεύει ως το τέλος. Επίσης, συχνά γινόταν θηρίο με τον παραλογισμό των κανονισμών και την ανικανότητα των καθηγητών. Μαθημένος από γεννησιμιού του να έρχεται πρώτος, τα έβαφε μαύρα άμα έχανε μια παρτίδα τένις. Όχι βέβαια πως δεν ήξερε να χάνει, αλλά αποτραβιόταν αμίλητος. Η δυσθυμία του αυτή παραξένευε τους τέσσερις φίλους του και τον τάραζαν στην καζούρα. Στο τέλος όμως ξεσπούσε και ο ίδιος σε γέλια. Ο πατέρας του δίδασκε στη Σχολή Οικονομικών Επιστημών, στο Πανεπιστήμιο της Ναγκόγια.

Ο Άο, ο επιθετικός στη σχολική ομάδα του ράγκμπι, είχε φοβερό σώμα. Στη δευτέρα λυκείου τον είχαν κάνει αρχηγό της ομάδας. Με φαρδιές πλάτες, καλοσηματισμένους θωρακικούς, πλατύ μέτωπο, σαρκώδη χείλη και επιβλητική μύτη. Τα έδινε όλα στο παιχνίδι και μονίμως τραυματιζόταν.

Δεν είχε καμιά σπουδαία έφεση στα ακαδημαϊκά, ήταν όμως πρόσχαρος και πολύ αγαπητός. Κοιτούσε τον συνομιλητή του κατάματα, μιλούσε στεντόρεια. Έτρωγε τον αγλέουρα και απολάμβανε τα πάντα. Σπανίως έβριζε και θυμόταν αμέσως ονόματα και πρόσωπα. Άκουγε τους άλλους με προσοχή κι έβαζε τα πράγματα στη θέση τους με μαεστρία. Ο Τσουκούρου ακόμη τον θυμόταν, πριν από κάθε αγώνα, να μαζεύει σε κύκλο τους συμπαίκτες του και να τους εμπνυχώνει:

«Ακούτε; Πάμε για τη νίκη! Δε σκεφτόμαστε τίποτε άλλο, μόνο πώς θα κερδίσουμε, πόσο θα σκίσουμε! Την ήττα τη διαγράφετε. Τ' ακούτε; Νίκη και πάλι νίκη, η μόνη επιλογή!»

«Η μόνη επιλογή!» κραύγαζαν και οι συμπαίκτες του και μετά σκόρπιζαν στο γήπεδο.

Στην πραγματικότητα όμως, η σχολική ομάδα του ράγκμπι δεν είχε και μεγάλες δυνατότητες. Μπορεί ο Άο να είχε το χάρισμα και την ευφυΐα του καλού παίκτη, η ομάδα όμως κάπου χώλαινε. Μολονότι μάζευε τους καλύτερους αθλητές της χώρας και τους πρόσφερε υποτροφίες, η ομάδα πρωταθλητισμού του ιδιωτικού λυκείου έχανε συχνά παιχνίδια, και μάλιστα στα καλά καθούμενα. Μετά τη λήξη του αγώνα όμως ο Άο δεν πολυσκοτιζόταν για το σκορ. «Μόνο η θέληση για νίκη μετράει», τους έλεγε. «Στη ζωή δε γίνεται να κερδίζεις πάντα. Μια κερδίζεις και μια χάνεις».

«Άσε που το παιχνίδι μπορεί να αναβληθεί λόγω βροχής», του είπε σαρκαστικά κάποια φορά η Κούρο.

Ο Άο κούνησε το κεφάλι του στενοχωρημένος. «Μάλλον

μπερδεύεις το ράγκμπι με το μπείζμπολ και το τένις. Στο ράγκμπι δεν παίζει η αναβολή λόγω βροχής».

«Δηλαδή, παίζετε ακόμη και με βροχή;» ρώτησε έκπληκτη η Σίρο, που είχε μαύρα μεσάνυχτα από αθλητισμό και δεν την ενδιέφεραν τα σπορ.

«Ακριβώς!» παρενέβη ο Άκα σοβαρά σοβαρά. «Το παιχνίδι στο ράγκμπι δε διακόπτεται, δεν πά' να ρίχνει καρεκλόπόμενα. Δεν έχεις ακούσει πόσοι παίκτες του ράγκμπι πνίγονται κάθε χρόνο στα γήπεδα;»

«Έλα!» έκανε έκπληκτη η Σίρο.

«Μα τι ανόητη που είσαι! Δεν καταλαβαίνεις πως σε δουλεύει;» τη ρώτησε η Κούρο.

«Ξεφύγαμε από το θέμα μας», παρενέβη ο Άο. «Εννοούσα πως ένα κομμάτι του αθλητικού ταλέντου είναι να ξέρεις να χάνεις».

«Οπότε, κι εσύ εξασκείσαι καθημερινά σ' αυτό...» σάρκασε η Κούρο.

Το άλλο κορίτσι, η Σίρο, είχε αρχοντική φυσιογνωμία, σαν τις παλιές γιαπωνέζικες πορσελάνινες κούκλες. Κορμί σπαθάτο, ιδανικό για μόντελινγκ. Όμορφα μακριά μαλλιά, κατάμαυρα και λαμπερά. Πολύς κόσμος στον δρόμο έστρεφε ασυναίσθητα το κεφάλι να την ξανακοιτάξει, μόλις την προσπερνούσε. Εκείνη όμως μάλλον δεν μπορούσε να διαχειριστεί την ομορφιά της. Παραήταν σοβαρή και επιπλέον δεν ήξερε πώς να τραβήξει την προσοχή του άλλου. Ενώ, για παράδειγμα, έπαιζε ωραιότατο πιάνο, δεξιοτεχνικά δηλαδή, δεν υπήρχε περίπτωση να ξεδιπλώσει τις ικανότητές της μπροστά σε κάποιο τρίτο, άγνωστο άτομο. Όμως την ώρα που δίδασκε υπομονετικά πιάνο στα παιδάκια της ενισχυτικής διδασκαλίας, έμοιαζε ευτυχισμένη. Ο Τσουνκούρου δε θυμόταν να την έχει ξαναδεί ποτέ σε άλλο χώρο τόσο χαρούμενη και άνετη.

«Μπορεί να μην τα πάω καλά με τη μελέτη των μαθημάτων», έλεγε η Σίρο, «έχω όμως ένα φυσικό ταλέντο στη μουσική και κρίμα να το αφήσω να πάει χαμένο». Στο σχολείο τους όμως είχαν μόνο ένα όρθιο πιάνο-αντίκα κι έτσι οι πέντε φίλοι καταπιάστηκαν με ενθουσιασμό να μαζέψουν χρήματα για να αγοράσουν ένα καινούργιο. Δούλεψαν μερικές ώρες στις καλοκαιρινές διακοπές τους. Μέχρι και σε μια εταιρεία μουσικών οργάνων πήγαν για να ζητήσουν τη συμβολή της. Και ύστερα από μακροχρόνιες προσπάθειες κατάφεραν επιτέλους, την άνοιξη, με την έναρξη της σχολικής χρονιάς στην τρίτη λυκείου, να αγοράσουν ένα πιάνο με ουρά. Η επιμονή τους για εθελοντικές δραστηριότητες δεν πέρασε απαρατήρητη, και μάλιστα το θέμα δημοσιεύτηκε και σε μια εφημερίδα.

Η Σίρο συνήθως δε μιλούσε πολύ, αγαπούσε όμως τα ζώα και όταν άκουγε τους άλλους να μιλούν για σκυλιά και γατιά, έμπαινε αμέσως ενθουσιασμένη στην κουβέντα. Έλεγε πως ήθελε να γίνει κτηνίατρος, αλλά ο Τσουκούρου δεν μπορούσε με τίποτα να τη φανταστεί μ' ένα κοφτερό νυστέρι να ανοίγει στα δύο την κοιλιά ενός λαμπραντόρ ή να χώνει το χέρι της στον πεινό ενός αλόγου. Γιατί αν περνούσε στην Κτηνιατρική Σχολή, σίγουρα έπρεπε να περάσει από αυτό το πρακτικό στάδιο. Ο πατέρας της ήταν διευθυντής γυναικολογικής κλινικής στη Ναγκόγια.

Όσο για την Κούρο, εμφανισιακά μόλις και μετά βίας ξεπερνούσε τον μέσο όρο, σε κέρδιζε όμως με την έντονη εκφραστικότητά της. Μεγαλόσωμη και αφράτη, με πλούσιο στήθος ήδη από τα δεκάξι της. Πολύ ανεξάρτητη, ζόρικη, μιλούσε γρήγορα και το ίδιο γρήγορα έπαιρνε στροφές το μυαλό της. Στις ανθρωπιστικές επιστήμες τα πήγαινε θαυμάσια, στα φυσικομαθηματικά όμως χάλια. Ο πατέρας της είχε δικό του γραφείο εγκεκριμένων λογιστών στο κέντρο της Ναγκόγια,

αλλά μάλλον την είχε ξεγράψει ως μελλοντική βοηθό. Ο Τσουκούρου την είχε βοηθήσει αμέτρητες φορές στα μαθηματικά. Κάθε συζήτηση με τη συχνά σαρκαστική Κούρο, που είχε μια ιδιόρρυθμη και δροσερή αίσθηση του χιούμορ, εξελισσόταν πάντα σε μιαν απολαυστική και διασκεδαστική εμπειρία. Βιβλιοφάγος ολκής, πού την έβρισκες πού την έχανες, κρατούσε πάντα ένα βιβλίο στο χέρι.

Η Σίρο και η Κούρο γνωρίζονταν καλά προτού ακόμη σχηματιστεί η ομάδα των πέντε, γιατί ήταν συμμαθήτριες από το γυμνάσιο. Χαιρόσουν να τις βλέπεις μαζί, δίπλα δίπλα: μια υπέροχη αλλά ντροπαλή καλλονή και ταλαντούχα καλλιτέχνης και μια σοφή αλλά συνάμα σαρκαστική κωμικός. Μοναδικός και ελκυστικός συνδυασμός.

Τελικά, στην παρέα μόνον ο Τσουκούρου Ταζάκι δεν είχε κάτι το ιδιαίτερο. Οι σχολικές επιδόσεις του λίγο παραπάνω από το μέτριο. Εντελώς αδιάφορος για όλα τα μαθήματα, μέσα στην τάξη όμως άκουγε με μεγάλη προσοχή τις παραδόσεις των καθηγητών και δεν ξεχνούσε ποτέ να κάνει μια μικρή προετοιμασία και μια επανάληψη. Για κάποιο λόγο τού είχε γίνει συνήθεια από μικρός. Πριν από το φαγητό, έπλενε απαραίτητως τα χέρια του και βούρτσιζε τα δόντια του. Για αυτό και, μολοντί δεν έπαιρνε σπουδαίους βαθμούς, κατάφερε να περνάει όλα τα μαθήματα. Και εφόσον δεν προέκυπτε ιδιαίτερο πρόβλημα, οι γονείς του δεν γκρίνιαζαν για τους βαθμούς του, δεν τον πίεζαν να πάει στο φροντιστήριο και ούτε προσπαθούσαν να τον πείσουν να κάνει ιδιαίτερα μαθήματα.

Μολοντί απεχθανόταν την άθληση, είχε γραφτεί στην αθλητική λέσχη του σχολείου – αν και ουσιαστικά πήγαινε σπανίως. Καμιά φορά μόνο έπαιζε λίγο τένις με την οικογένεια ή τους φίλους του ή πήγαινε για σκι ή για κολύμπι στην

πισίνα. Μέχρι εκεί. Νοστιμούλης, του το έλεγαν κιόλας καμιά φορά, εννοούσαν όμως απλώς «εντάξει, βλέπεσαι». Πολλές φορές, όταν κοιταζόταν στον καθρέφτη, έπληττε αφόρητα. Οι τέχνες δεν τον συγκινούσαν ιδιαίτερα, ούτε είχε κάποιο χόμπι ή κάποια ξεχωριστή ικανότητα. Μάλλον λιγομίλητος και ακοινωνήτος, κοκκίνιζε εύκολα και ένιωθε άβολα με ανθρώπους που γνώριζε για πρώτη φορά.

Και, να ειπωθεί κι αυτό, μόνο η οικονομική ευμάρεια της οικογένειάς του τον έκανε να ξεχωρίζει στην παρέα των πέντε, όπως επίσης και το γεγονός πως είχε μια θεία –από την πλευρά της μάνας του– παλαίμαχη ηθοποιό που να μην δεν την έλεγες αστέρι, ήταν όμως αρκετά γνωστή. Πάντως, ο Τσουκούρου δεν είχε ούτε κάτι να καυχηθεί, ούτε και κάποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό να επιδείξει. Τουλάχιστον έτσι νόμιζε. Μέτριος σε όλα ή, μάλλον, λίγο άχρωμος.

Πρέπει όμως να γίνει λόγος και για το μοναδικό του χόμπι: του άρεσε να κοιτάζει τους σιδηροδρομικούς σταθμούς. Δεν μπορούσε να το εξηγήσει, αλλά μαγευόταν στη θέα τους από τότε που θυμόταν τον εαυτό του. Σιδηροδρομικός σταθμός να ήταν κι ας ήταν ό,τι ήθελε: τεράστιος για τις υπερταχείες του Σινκάνσεν· μικρός, λιτός για την επαρχία· στοιχειώδης για τις εμπορικές αμαξοστοιχίες. Μόνο και μόνο που ήταν σταθμός, τον τραβούσε σαν μαγνήτης.

Όπως σε όλα τα παιδιά, του άρεσαν τα τρενάκια, στην ουσία όμως δεν τον ενδιέφεραν ούτε οι ατμομηχανές και τα βαγόνια, ούτε οι σιδηροδρομικές γραμμές που εκτείνονταν μέσα από περίπλοκες διακλαδώσεις, ούτε και τα καλοστημένα διοράματα. Τον ενδιέφεραν μόνο οι μακέτες των απλών σταθμών σαν δεύτερη σκέψη. Του άρεσε να βλέπει τα τρένα να περνούν στους σταθμούς ή να ελαττώνουν σταδιακά την ταχύτητά τους και να σταματούν με ακρίβεια δευτερολέπτου

στις αποβάθρες. Φανταζόταν τις φηγούρες των επιβατών να πηγαινοέρχονται, άκουγε τις ανακοινώσεις και το κουδούνι των αναχωρήσεων, έφερνε στον νου του τις δραστηριότητες των εργαζομένων. Μέσα στο κεφάλι του μπερδεύονταν η φαντασία με την πραγματικότητα και υπήρχαν στιγμές που τον έπιανε τρέμουλο από την έξαψη. Στους άλλους γύρω του όμως δεν μπορούσε να δικαιολογήσει για ποιο λόγο τον τραβούσαν τόσο οι σιδηροδρομικοί σταθμοί. Αλλά ακόμη κι αν κατασκεύαζε μια πρόχειρη δικαιολογία, ήξερε πως ένα και μόνο θα σκέφτονταν όλοι τους: ότι επρόκειτο για παραξενιά. Γι' αυτό και ο ίδιος σκεφτόταν πολλές φορές πως δεν μπορεί, κάτι δεν πήγαινε καλά.

Και όμως, μολονότι ούτε η προσωπικότητα ούτε τα χαρακτηριστικά του δεν είχαν τίποτα το ιδιαίτερο, μολονότι πάντα έκλινε προς τη μετριότητα, τελικά φαίνεται πως ο Τσουκούρου είχε κάτι το μάλλον ασυνήθιστο, κάτι το διαφορετικό από όλους τους άλλους γύρω του. Ο τρόπος που έβλεπε τον εαυτό του εμπειρείχε και μιαν αντίφαση και ορισμένες στιγμές τού προξενούσε έκπληξη και σύγχυση, από την παιδική του ηλικία ως και τώρα, στα τριάντα έξι του χρόνια.

Ο Τσουκούρου πολλές φορές δεν μπορούσε να πει με σιγουριά για ποιο λόγο είχε μπει στην παρέα. Τους ήταν *όντως* απαραίτητος, *κυριολεκτικά* δηλαδή; Μήπως αν τους άδειαζε τη γωνιά, οι υπόλοιποι τέσσερις, ξαλαφρωμένοι, θα περνούσαν πολύ καλύτερα; Μήπως τα παιδιά απλώς δεν το είχαν καταλάβει ακόμη; Ήταν θέμα χρόνου; Όσο όμως το σκεφτόταν τόσο μπερδευόταν. Η διαδικασία της αυτοαξιολόγησης έμοιαζε με τη μέτρηση ενός υλικού που στερείται στοιχειωδών σωματιδίων.

Πάντως, όλα αυτά μάλλον δεν απασχολούσαν τους τέσσε-

ρις φίλους του. Ο Τσουκούρου έβλεπε πως όταν μαζεύονταν και οι πέντε για να κάνουν κάτι, το διασκέδαζαν και με το παραπάνω. Ό,τι δεν μπορούσαν να το κάνουν και οι πέντε μαζί, προτιμούσαν να το αφήσουν. Και οι πέντε, όσες ακριβώς οι πλευρές ενός ισόπλευρου πενταγώνου, ούτε ένας λιγότερος ή περισσότερος. Αυτό εισέπραττε από την έκφρασή τους και χαιρόταν, καμάρωνε να θεωρεί τον εαυτό του απαραίτητο κομμάτι του σχήματος.

Συμπαθούσε πολύ και τα τέσσερα παιδιά και προπαντός τον γοήτευε η αίσθηση της ενότητας που είχαν. Έπαιρνε από την ομάδα την απαραίτητη τροφή της εφηβείας, τις σημαντικές προμήθειες για την ανάπτυξη, σαν το δεντράκι που ρουφάει τα θρεπτικά στοιχεία από το έδαφος. Ίσως και να τις αποθήκευε, να τις συσσώρευε στον οργανισμό του σαν πηγή ενέργειας σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Παρ' όλα αυτά, είχε πάντα τον ενδόμυχο φόβο πως κάποια μέρα θα έμενε μόνος είτε γιατί θα στάλαζε σιγά σιγά ο ίδιος έξω από την όμορφα δεμένη ετούτη ομάδα, είτε γιατί η ίδια ομάδα θα τον απέρριπτε. Η ανασφάλεια που ένιωθε, ότι θα χώριζε από τους φίλους του και θα έμενε μόνος, ξεπρόβαλλε πού και πού σαν ένας δυσοίωνος μαύρος βράχος μέσα από τον βυθό της θάλασσας μετά την άμπωτη.

«Όστε από παιδί σου άρεσαν οι σιδηροδρομικοί σταθμοί, ε;» τον ρώτησε έκπληκτη η Σάρα Κιμότο.

Ο Τσουκούρου έγενεψε καταφατικά, αν και κάπως συγκρατημένα. Δεν ήθελε να τον περάσει η κοπέλα για παρτσασκλό οτάκου, μανιώδη οπαδό του εξειδικευμένου, όπως εκείνα τα παιδιά που έβλεπε και ο ίδιος συχνά σε τεχνικές σχολές ή σε διάφορα πόστα. Δεν ήταν όμως σίγουρος κατά πόσο θα τα κατάφερε. «Ναι», συμφώνησε, «για κάποιο λόγο μου άρεσαν από παιδί».

«Άρα, υπάρχει μεγάλη συνέπεια στη ζωή σου», συνέχισε η Σάρα. Έδειχνε να τη διασκεδάζει η ιδέα· ο Τσουκούρου δε διέκρινε κάτι επικριτικό στη φωνή της.

«Δεν μπορώ όμως να σου εξηγήσω το γιατί μ' αρέσουν ειδικά οι σταθμοί και όχι κάτι άλλο».

Η Σάρα χαμογέλασε. «Μπορεί να σ' έχει διαλέξει ο Θεός γι' αυτό».

«Μπορεί», έκανε ο Τσουκούρου.

Πώς και πιάσαμε αυτό το θέμα; αναρωτήθηκε ο Τσουκούρου. Ήταν μια πολύ παλιά ιστορία και αδημονούσε να τη σβήσει από τη μνήμη του, αν γινόταν. Η Σάρα όμως ήθελε να μάθει για την περίοδο που ο Τσουκούρου πήγαινε στο λύκειο. Πώς ήταν δηλαδή ως μαθητής και τι έκανε. Έτσι, προτού το καταλάβουν, η κουβέντα στράφηκε φυσιολογικά κάποια στιγμή στην παρέα των πέντε κολλητών φίλων: στους χρωματιστούς φίλους του και στον άχρωμο εαυτό του.

Η Σάρα και ο Τσουκούρου κάθονταν σ' ένα μπαράκι στις παρυφές της κάπως απόκεντρης και σικ περιοχής Εμπίσου, στο Τόκιο. Σκόπευαν να πάνε για φαγητό σε κάποιο μικρό γιαπωνέζικο παραδοσιακό στέκι που ήξερε η Σάρα, εκείνη όμως είχε φάει αργά για μεσημέρι και δεν πολυπεινούσε· οπότε, ακύρωσαν την κράτηση και είπαν να πάνε για ένα ποτό και να τοιμπολογήσουν ξηρούς καρπούς και τυράκια. Ούτε και ο Τσουκούρου πεινούσε ιδιαίτερα· άρα, συμφωνούσαν απόλυτα. Έτσι κι αλλιώς ήταν ολιγοδιάιτος.

Η Σάρα, δυο χρόνια μεγαλύτερή του, δούλευε σ' ένα μεγάλο τουριστικό γραφείο, στη θέση προγραμματισμού ταξιδιωτικών πακέτων εξωτερικού, όπου και φυσικά πήγαινε πολλές φορές για επαγγελματικά ταξίδια. Ο Τσουκούρου –αυτός θα πει να σ' έχει διαλέξει ο Θεός– δούλευε στο τμήμα επίβλεψης σχεδιασμού κτιρίων σιδηροδρομικών σταθμών, σε μια

σιδηροδρομική εταιρεία που κάλυπτε το δυτικό Κάντο, ένα κομμάτι δηλαδή της ευρύτερης περιοχής του Τόκιο. Αν και εργαζόνταν σε άσχετες μεταξύ τους δουλειές, ειδικεύονταν και οι δυο τους σε κάτι σχετικό με τις μεταφορές. Είχαν γνωριστεί σ' ένα πάρτι εγκαινίων στο σπίτι του αφεντικού του, όπου αντάλλαξαν τις ηλεκτρονικές διευθύνσεις τους, και απόψε συναντιούνταν για τέταρτη φορά. Την τρίτη φορά, μετά το φαγητό, πήγαν μαζί στο διαμέρισμα του Τσουκούρου και έκαναν σεξ. Μέχρι εκεί τα πράγματα έβαιναν φυσιολογικά. Στο μεταξύ, είχε περάσει μια βδομάδα. Βρίσκονταν στην κρίσιμη καμπή: αν συνέχιζαν, η σχέση τους θα έπαιρνε πιο σοβαρή τροπή. Εκείνος τριάντα έξι, εκείνη τριάντα οχτώ. Περιττό βέβαια να το υπενθυμίσει κανείς, αλλά βρίσκονταν σε εντελώς διαφορετική φάση από τους παιδικούς έρωτες του λυκείου.

Από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους, ο Τσουκούρου ένιωσε μια παράξενη έλξη για τη φυσιογνωμία της. Δεν ήταν όμορφη με τη συνηθισμένη σημασία της λέξης. Είχε πεταχτά ζυγωματικά, που την έκαναν να δείχνει λίγο πεισματάρρα, και λεπτή μα κάπως σουβλερή μύτη. Και όμως η όψη της είχε κάτι πολύ ζωντανό που τράβηξε την προσοχή του. Συνήθως τα μάτια της φαίνονταν μισόκλειστα, όταν όμως προσπαθούσε να κοιτάξει κάτι, τα άνοιγε ξαφνικά διάπλατα, ποιος ξέρει γιατί, αποκαλύπτοντας μια περιέργεια δίχως ίχνος ντροπαλότητας.

Ο Τσουκούρου είχε ένα πολύ ευαίσθητο σημείο στο σώμα του, αλλά δεν το ένιωθε κάτω από κανονικές συνθήκες. Το εντόπιζε κάπου στην πλάτη του, σ' ένα μαλακό σημείο όπου δεν έφτανε το χέρι του, πάντα καλυμμένο από ένα ρούχο· οπότε, δε φαινόταν απ' έξω. Στα καλά καθούμενα όμως, ξαφνικά, με κάποιο ερέθισμα, το σημείο αυτό έβγαινε στην επιφάνεια λες και κάποιος το πατούσε με το δάχτυλο. Τότε έμπαινε σε λειτουργία μια διεργασία, η οποία εξέρρεε στον οργανισμό του

μια ιδιαίτερη ουσία που αναμειγνυόταν με το αίμα του, έφτανε σε κάθε άκρη του σώματός του, ενώ η αίσθηση του ερεθίσματος είχε κάτι το σωματικό αλλά ταυτόχρονα και ψυχογραφικό.

Όταν ο Τσουκούρου πρωτοσυνάντησε τη Σάρα, ένωσε να απλώνεται από κάπου ένα άγνωστο ακροδάχτυλο και να πατάει έντονα τον διακόπτη αυτής της αίσθησης στην πλάτη του. Τη μέρα της γνωριμίας τους είχαν καθίσει με τις ώρες και μιλούσαν, για κάποιο παράξενο λόγο όμως δεν μπορούσε να θυμηθεί τι έλεγαν. Θυμόταν μόνο εκείνη την ξαφνική αίσθηση στην πλάτη και το αινιγματικό, παράξενο, μυστηριώδες ερέθισμα που δεν περιγραφόταν με λόγια. Την αίσθηση πως κάποιο σημείο χαλάρωσε, ενώ κάποιο άλλο σφίχτηκε. Τι να σήμαινε άραγε; Το θέμα τον απασχόλησε αρκετές μέρες. Δυστυχώς, όμως, δεν ήταν καλός στο να κλωθογουρίζει στο μυαλό του αφηρημένες σκέψεις χωρίς συγκεκριμένο σχήμα. Οπότε, έστειλε στη Σάρα ένα μείλ και την κάλεσε για φαγητό.

Η Σάρα του άρεσε και εμφανισιακά και με τον τρόπο που ντυνόταν. Φορούσε απλά, όμορφα ρούχα, με φυσική κομψότητα, που έπεφταν άνετα στο κορμί της. Παρ' όλη την αίσθηση απλότητας, καταλάβαινε πως κατανάλωνε ώρες για να τα επιλέξει και εύκολα μπορούσε να φανταστεί πως είχαν και το ανάλογο κόστος. Τα ταίριαζε με φινετσάτα αξεσουάρ και μακιγιάζ σε απαλούς τόνους. Όχι πως ο Τσουκούρου είχε κόλλημα με τα ρούχα, του άρεσε όμως από μικρός να βλέπει καλοντυμένες γυναίκες με τον ίδιο τρόπο που απολαμβάνει κανείς την καλή μουσική.

Ο Τσουκούρου είχε δύο μεγαλύτερες αδελφές που τους άρεσε το καλό ντύσιμο και πολλές φορές πριν από κάποιο ραντεβού, ρωτούσαν τη γνώμη του μικρού τους αδελφού. Ποτέ

δεν κατάλαβε γιατί, αλλά πάντως τον ρωτούσαν με μεγάλη σοβαρότητα: «Για πες, πώς σου φαίνομαι; Μου πάει;» Και κάθε φορά ο Τσουκούρου τους έλεγε με ειλικρίνεια τη γνώμη του από την πλευρά ενός αρσενικού. Οι αδελφές του τις περισσότερες φορές σέβονταν τη γνώμη του και αυτό τον ευχαριστούσε. Έτσι, κάποια στιγμή τού έγινε συνήθεια.

Καθώς ο Τσουκούρου ρουφούσε σιωπηλά το ουίσκι χάιμπολ από το ποτήρι σωλήνα, σκεφτόταν με ποιο τρόπο θα την έγδυne: θα άνοιγε την κόπιτσα και θα κατέβαζε μαλακά το φερμουάρ. Μόνο μία φορά το είχαν κάνει, αλλά η εμπειρία είχε αίσιο τέλος. Γυμνή ή ντυμένη, έδειχνε πέντε χρόνια νεότερη. Είχε μια υπέροχη αίσθηση, έτσι όπως χάιδευε με τις ώρες τη λευκή επιδερμίδα της και τα μεγάλα στρογγυλά στήθη της. Μετά την εκσπερμάτωση, όταν την πήρε στην αγκαλιά του, τον συνεπήρε μια τρυφερότητα. Αυτό βέβαια από μόνο του δεν αρκούσε. Το ήξερε. Όταν παίρνεις κάτι, πρέπει αντίστοιχα να δώσεις κάτι άλλο.

«Εσύ πώς ήσουν την εποχή που πήγαινες στο λύκειο;» τη ρώτησε ο Τσουκούρου.

Η Σάρα κούνησε το κεφάλι της. «Δεν έχει καμία σημασία το πώς ήμουν εγώ στο λύκειο. Θα πλήξουμε άμα πιάσουμε αυτό το θέμα. Να το κουβεντιάσουμε κάποτε, αν θες, τώρα όμως ρωτάω εγώ εσένα. Τι απέγινε η παρέα των πέντε;»

Ο Τσουκούρου πήρε μια χούφτα φιστίκια, τα κράτησε στην παλάμη του και έριξε μερικά στο στόμα του.

«Στην παρέα μας, μολονότι δεν το κουβεντιάζαμε, υπήρχαν μερικές σιωπηρές συμφωνίες. Για παράδειγμα, να κάνουμε τα πάντα και οι πέντε μαζί, στο μέτρο του εφικτού. Να μην κάνουμε δηλαδή πράγματα δύο δύο, γιατί έτσι σιγά σιγά η ομάδα θα αποσυντονιζόταν. Έπρεπε να είμαστε μια κε-

ντρομόλος μονάδα. Πώς να σ' το πω, να, προσπαθούσαμε να διατηρήσουμε την αρμονία της».

«Να διατηρήσετε την αρμονία της ομάδας;»

Ο Τσουκούρου διέκρινε αληθινή έκπληξη στον τόνο της φωνής της. Τα μάγουλά του κοκκίνισαν ελαφρά. «Ε, τώρα, μαθητές λυκείου ήμασταν, σκεφτόμασταν διάφορα παράξενα...»

Η Σάρα έγειρε το κεφάλι της λίγο λοξά και τον κοίταξε επίμονα. «Μπα, καθόλου παράξενα. Ποιος ήταν όμως ο αντικειμενικός σκοπός της ομάδας;»

«Όπως σου έλεγα, η ομάδα συγκροτήθηκε με σκοπό να συγκεντρώσει παιδάκια με μαθησιακά προβλήματα, ανόρεχτα για μάθηση, και να τα βοηθήσει στα σχολικά μαθήματα με ενισχυτική διδασκαλία. Έτσι ξεκίνησε, κι αυτό φυσικά είχε μεγάλη σημασία για μας. Με τον καιρό όμως ο σκοπός μετατέθηκε στη συγκρότηση μιας παρέας».

«Και στη συνέχεια ο σκοπός μετατέθηκε στη διατήρησή της».

«Μάλλον».

Η Σάρα έκλεισε σφιχτά τα μάτια της και είπε: «Το ίδιο που γίνεται και με το σύμπαν».

«Δεν είμαι γνώστης των συμπαντικών θεμάτων», απάντησε ο Τσουκούρου. «Πάντως, εμείς τότε το θεωρούσαμε πολύ σημαντικό να διαφυλάξουμε με κάθε τρόπο την ιδιαίτερη χημεία που είχε δημιουργηθεί ανάμεσά μας, όπως ακριβώς προστατεύεις τη φλόγα του σπύρτου να μη σβήσει από τον αέρα».

«Χημεία;»

«Μια ενέργεια που προέκυψε τυχαία εκείνη τη χρονική στιγμή. Κάτι που έγινε για μία και μοναδική φορά».

«Όπως το Μπιγκ Μπανγκ;»

«Δεν ξέρω πολλά για το Μπιγκ Μπανγκ», αποκρίθηκε ο Τσουκούρου.

Η Σάρα ήπια μια γουλιά από το μοχίτο της και παρατήρησε τα φύλλα του δυόσμου από διάφορες γωνίες. Μετά συνέχισε:

«Κοίτα, για να σου πω την αλήθεια, επειδή εγώ πάντα πήγαινα σε ιδιωτικό σχολείο θηλέων, δεν ξέρω τι γινόταν στις μεικτές παρέες στα δημόσια. Δεν μπορώ καν να το φανταστώ. Εσείς δηλαδή οι πέντε κάνατε ό,τι μπορούσατε για να μείνει αδιάσπαστη η παρέα σας, να γίνει απαγορευτική για τους άλλους; Αυτό εννοείς;»

«Δεν ξέρω αν ταιριάζει εδώ η λέξη “απαγορευτική”, αλλά δε νομίζω να ήταν τόσο υπερβολικά τα πράγματα. Σίγουρα, πάντως, προσέχαμε και προσπαθούσαμε να κρατήσουμε σχέσεις που αφορούσαν το αντίθετο φύλο έξω από την ομάδα».

«Δεν το εκφράζατε με λόγια όμως», σχολίασε η Σάρα.

Ο Τσουκούρου κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Όχι. Ούτε βιβλίο κανονισμών είχαμε».

«Κι εσύ πώς ένιωθες; Τόσο καιρό που περνούσατε μαζί, δεν αισθάνθηκες κάποια έλξη για τη Σίρο ή την Κούρο; Από ό,τι μου είπες, καταλαβαίνω πως και οι δυο τους πρέπει να ήταν κουκλάρες».

«Σίγουρα, και η μία και η άλλη. Η καθεμιά με τον τρόπο της. Θα ήταν ψέματα να πω ότι δεν ένιωσα έλξη. Προσπαθούσα όμως, όσο μπορούσα, να μην τις σκέφτομαι».

«Όσο μπορούσες;»

«Ναι», απάντησε ο Τσουκούρου. Ένωσε πάλι μια ελαφριά έξαψη στα μάγουλα. «Είχα αποφασίσει να τις σκέφτομαι και τις δυο σαν μία, κάθε φορά που δεν μπορούσα να τις βγάλω από το μυαλό μου».

«Και τις δύο σαν μία;»

Ο Τσουκούρου έκανε μια παύση ψάχνοντας τις κατάλληλες λέξεις: «Δεν μπορώ να σ’ το εξηγήσω καλά, αλλά πώς να

σ' το πω; Να, τις έβλεπα σαν φανταστικές υπάρξεις. Όχι με σώρα και οστά, αλλά σαν ένα ιδεατό ον».

«Μη μου πεις!» αναφώνησε η Σάρα έκπληκτη και κάθισε λίγο να το επεξεργαστεί στο μυαλό της. Φάνηκε λες και ήθελε κάτι να πει, μετά όμως το ξανασκέφτηκε και κράτησε το στόμα της κλειστό. Στο τέλος ρώτησε:

«Τελειώνοντας το λύκειο, έφυγες από τη Ναγκόγια και μπήκες κατευθείαν στο πανεπιστήμιό σου, στο Τόκιο, σωστά;»

«Έτσι ακριβώς», αποκρίθηκε ο Τσουκούρου. «Και από τότε μένω στο Τόκιο».

«Και οι υπόλοιποι τέσσερις τι έγιναν;»

«Όλοι οι άλλοι, εκτός από μένα, μπήκαν σε τοπικά πανεπιστήμια. Ο Άκα πέρασε στο Οικονομικό Τμήμα του Πανεπιστημίου της Ναγκόγια. Διδάσκει ο πατέρας του εκεί, ξέρεις. Η Κούρο μπήκε στην Αγγλική Φιλολογία ενός γνωστού ιδιωτικού πανεπιστημίου θηλέων. Ο Άο, καλός στο ράγκμπι, μπήκε χάρη στις συστάσεις που είχε στο Εμπορικό Τμήμα ενός γνωστού ιδιωτικού πανεπιστημίου της Ναγκόγια. Η Σίρο τελικά πείστηκε να μη γίνει κτηνίατρος και αποφάσισε να σπουδάσει πιάνο σε κάποιο μουσικό πανεπιστήμιο. Όλοι έμεναν κοντά στις σχολές τους. Μόνο εγώ μπήκα σε μια πολυτεχνική σχολή στο Τόκιο».

«Και τι σ' έκανε να θες να φύγεις για το Τόκιο;»

«Α, είναι απλό: εκεί δίδασκε ένας καθηγητής αυθεντία στα κτίρια των σιδηροδρομικών σταθμών. Τα κτίρια των σταθμών έχουν ιδιαιτερότητες, η δομή τους διαφέρει από τα συνηθισμένα. Δεν εξυπηρετεί σε τίποτα να σπουδάσεις Αρχιτεκτονική ή Κατασκευή Δημοσίων Έργων στο πολυτεχνείο. Πρέπει να ειδικευτείς δίπλα σε κάποιον ειδήμονα».

«Ένας επιμέρους στόχος μας είναι η απλοποίηση της ζωής», σχολίασε η Σάρα.

Ο Τσουκούρου συμφώνησε.

Η Σάρα συνέχισε: «Οπότε, πιστεύεις ότι οι άλλοι τέσσερις έμειναν στη Ναγκόγια για να μη διαλυθεί η ωραία παρέα;»

«Στον τρίτη λυκείου μαζευτήκαμε και οι πέντε να μιλήσουμε για το πώς θα πορευτούμε στο μέλλον. Οι τέσσερις τους δήλωσαν πως θα έμπαιναν στα τοπικά πανεπιστήμια της Ναγκόγια. Δεν το είπαν ξεκάθαρα, ήταν όμως προφανές πως το έκαναν για να μη χαλάσει η παρέα».

Οι βαθμοί του Άκα άνετα του επέτρεπαν να μπει στο μεγαλύτερο κρατικό πανεπιστήμιο της χώρας, το Πανεπιστήμιο του Τόκιο, κάτι που του συνέστησαν επίμονα οι γονείς και οι καθηγητές του. Ο Άο επίσης, με τις αθλητικές του ικανότητες, θα μπορούσε να πάρει τις συστάσεις που χρειαζόταν για κάποιο εξίσου καλό πανεπιστήμιο. Η Κούρο σίγουρα θα έμπαινε σε κάποιο ιδιωτικό πανεπιστήμιο του Τόκιο, γιατί της ταίριαζε περισσότερο η ελευθερία της μεγαλούπολης, με πολιτιστικά ερεθίσματα και φινέτσα. Και ναι μεν η Ναγκόγια είναι μια μεγαλούπολη, σε θέματα πολιτιστικά όμως, όλοι συμφωνούν πως δίνει την εικόνα μιας κάπως γιγάντιας επαρχιακής κωμόπολης σε σχέση με το Τόκιο. Πάντως, όλοι τους επέλεξαν θαρραλέα να μείνουν στη Ναγκόγια, σε βάρος του κύρους του πανεπιστημίου τους. Μόνο η Σίρο δε θα είχε αφήσει ποτέ τη Ναγκόγια, ασχέτως από την παρέα: δεν ήταν ο τύπος που θα έβγαυνε θαρραλέα παραέξω, που θα επεδίωκε άλλα ερεθίσματα.

«Όταν με ρώτησαν τι θα κάνω», συνέχισε ο Τσουκούρου, «τους είπα πως δεν είχα αποφασίσει ακόμη. Στην πραγματικότητα όμως είχα ήδη πάρει μέσα μου την απόφαση να συνεχίσω στο Τόκιο. Κι εγώ όμως θα ήθελα, αν μπορούσα, να έμεινα στη Ναγκόγια, να πήγαινα σ' ένα μέτριο τοπικό πανεπιστήμιο, να μελετούσα ίσα ίσα για να περνάω τις εξετάσεις και να περνούσα όμορφα με την παρέα μου. Τα πράγ-

ματα θα ήταν πολύ πιο εύκολα για πολλούς και διάφορους λόγους· εξάλλου, αυτό επιδίωκε και η οικογένειά μου. Περιρίμεναν να αποφοιτήσω και να αναλάβω την επιχείρηση του πατέρα μου. Εγώ όμως ήξερα πως αν δεν πήγαινα στο Τόκιο, θα το μετάνιωνα αργότερα. Ήθελα πάση θυσία να παρακολουθήσω τις διαλέξεις ενός συγκεκριμένου καθηγητή».

«Μάλιστα», έκανε η Σάρα. «Και πώς ένιωσαν οι φίλοι σου όταν έφυγες για Τόκιο;»

«Φυσικά, δεν ξέρω τι *πραγματικά* ένιωσαν. Νομίζω όμως πως απογοητεύτηκαν, γιατί μόλις έφυγα από την παρέα, χάθηκε αμέσως εκείνη η αίσθηση της ενότητας που είχε δημιουργηθεί ανάμεσά μας».

«Χάθηκε η χημεία».

«Ή άλλαξαν οι ιδιότητές της. Σε κάποιο βαθμό βέβαια».

Πάντως, όταν οι φίλοι του κατάλαβαν πως δεν υπήρχε τρόπος να τον μεταπεισουν, δεν προσπάθησαν να τον σταματήσουν. Μάλλον τον ενθάρρυναν: «Άλλωστε, το Τόκιο είναι κάπου μιάμιση ώρα με το Σινκάνσεν. Γυρνάς δηλαδή όποτε γουστάρεις. Άσε που δεν είναι και σίγουρο πως θα σε δεχτούν στη σχολή που θες», του έλεγαν πειραχτικά. Και όντως, για να περάσει τις εισαγωγικές εξετάσεις, ο Τσουκούρου έπρεπε να μελετήσει όπως ποτέ ως τότε στη ζωή του ή, καλύτερα, να μελετήσει σοβαρά για πρώτη φορά στη ζωή του.

«Λοιπόν, μετά το λύκειο ποια ήταν η πορεία της παρέας των πέντε;» ρώτησε η Σάρα.

«Στην αρχή όλα πήγαιναν μια χαρά. Είχα αποφασίσει να τους συναντώ συχνά και να τους αφιερώνω λίγο παραπάνω χρόνο κάθε φορά που το πανεπιστήμιο έκλεινε για διακοπές – άνοιξη και φθινόπωρο, καλοκαίρι και νέο έτος. Παραμέναμε πάντα κολλητοί, τα πηγαίναμε το ίδιο καλά όπως και πρώτα».

Πάντως, όταν ο Τσουκούρου γύριζε στην πόλη του, δεν

ξέμεναν ποτέ από θέματα συζήτησης, κι αυτό ίσως επειδή δε βλέπονταν συχνά. Όταν έλειπε, οι φίλοι του λειτουργούσαν ως τετράδα, μόλις όμως επέστρεφε, η παρέα γινόταν ξανά μια πεντάδα όπως και πριν. Βέβαια, υπήρχαν και φορές που όταν κάποιος απ' όλους είχε δουλειά, μαζεύονταν μόνο τρεις ή τέσσερις. Πάντως, οι τέσσερις που είχαν παραμείνει στη Ναγκόγια υποδέχονταν χαλαρά τον Τσουκούρου, σαν να μην είχε μεσολαβήσει καμία διακοπή στον χρόνο. Τουλάχιστον ο ίδιος δεν ένιωθε κάποια ανεπαίσθητη αλλαγή στον αέρα, ένα αόρατο χάσμα, κι αυτό τον ευχαριστούσε. Έτσι, δεν τον ένοιαζε καθόλου που στο Τόκιο δεν είχε κανένα φίλο.

Η Σάρα μισόκλεισε τα μάτια της και κοίταξε τον Τσουκούρου. Μετά τον ρώτησε: «Δεν είχες ούτε ένα φίλο στο Τόκιο;»

«Δεν τα κατάφερα. Γιατί άραγε;» αναρωτήθηκε ο Τσουκούρου. «Από τη φύση μου δεν είμαι και πολύ κοινωνικός τύπος. Δεν έμενα όμως και κλεισμένος μέσα, δεν έφταιγε αυτό. Απλώς, για πρώτη φορά έμενα μόνος, ελεύθερος να κάνω ό,τι θέλω. Περνούσα καλά έτσι. Από την άλλη, έφταιγε και το τρομερά εκτεταμένο σιδηροδρομικό δίκτυο στο Τόκιο. Αναρίθμητοι σταθμοί, μου έπαιρνε πολύ χρόνο να πάω να τους επισκεφθώ. Πήγαινα σε διάφορους σταθμούς, μελετούσα τη δομή τους, έκανα μερικά σχέδια και κρατούσα σημειώσεις στο τετράδιό μου για τα σημεία που τραβούσαν την προσοχή μου».

«Μια χαρά περνούσες», σχολίασε η Σάρα.

Οι μέρες του όμως στο πανεπιστήμιο δεν είχαν μεγάλο ενδιαφέρον. Λιγοστές οι ώρες των μαθημάτων εξειδίκευσης στο πρόγραμμα της γενικής εκπαίδευσης, μέτριο το επίπεδο των υπόλοιπων παραδόσεων, σκέτη πλήξη δηλαδή. Παρ' όλα αυτά, παρακολουθούσε σχεδόν όλα τα μαθήματα επειδή θυμόταν τι υπεράνθρωπη προσπάθεια είχε κάνει για να μπει στο πανεπιστήμιο. Επίσης, μάθαινε με μεγάλο ενθουσιασμό

γερμανικά και γαλλικά και πήγαινε στο εργαστήριο πρακτικής εξάσκησης των αγγλικών. Μόλις είχε ανακαλύψει το ταλέντο του στις γλώσσες. Κανένα άτομο όμως γύρω του δεν του είχε τραβήξει την προσοχή. Σε σύγκριση με τα τέσσερα χρωματιστά και συναρπαστικά πλάσματα που είχε συναντήσει στο λύκειο, όλοι οι άλλοι του φαίνονταν άψυχοι, επίπεδοι και ανούσιοι. Δεν έτυχε ποτέ να συναντήσει κάποιον που να του κινήσει το ενδιαφέρον να γνωριστούν καλύτερα, να μιλήσουν περί παντός του επιστητού. Γι' αυτό και σχεδόν όλο το διάστημα που βρισκόταν στο Τόκιο δεν έκανε παρέα με κανέναν. Κάτι που δεν τον έβλαψε ιδιαίτερα, γιατί έτσι διάβαζε πολύ περισσότερα βιβλία από πριν.

«Και δεν ένιωθες μοναξιά;» επέμεινε η Σάρα.

«Αισθανόμουν σίγουρα μιαν απομόνωση. Όχι όμως μοναξιά. Ή καλύτερα, εκείνον τον καιρό έβρισκα την κατάσταση εντελώς φυσιολογική».

Ο Τσουκούρου ήταν ακόμη νεαρός και άβγαλτος. Το νέο περιβάλλον στο Τόκιο είχε πολλές διαφορές από αυτό που ήξερε. Περισσότερες απ' ό,τι φανταζόταν αρχικά. Η κλίμακα τεράστια, μια διαφορά που ανήκε σε άλλη τάξη μεγέθους. Είχε πολλές επιλογές για ό,τι κι αν ήθελε να κάνει, οι άνθρωποι μιλούσαν παράξενα, ο χρόνος περνούσε με υπερβολική ταχύτητα. Έτσι, δεν μπορούσε να βρει τη σωστή ισορροπία ανάμεσα στον ίδιο και στον κόσμο γύρω του.

Πάνω απ' όλα όμως είχε μια σταθερή βάση αναφοράς: μέσα σε μιάνιση ώρα με το Σινκάνσεν από τον σταθμό του Τόκιο, μπορούσε να επιστρέψει στη γνώριμη και αδιατάρακτη αρμονία του. Εκεί ο χρόνος κυλούσε ήρεμα και ο ίδιος χαλάρωνε με τα φιλαράκια του που τον περιέμεναν.

Η Σάρα τον ρώτησε: «Και για πες μου, εσύ πώς είσαι τώρα; Βρήκες την ισορροπία σου με τον κόσμο γύρω σου;»

«Δουλεύω εδώ και δεκατέσσερα χρόνια στην εταιρεία αυτή. Δεν έχω παράπονα από τον εργασιακό μου χώρο και το αντικείμενο με ενδιαφέρει. Τα πάω καλά και με τους συναδέλφους μου. Είχα διάφορες σχέσεις με κοπέλες, αλλά δε δέθηκα με καμία. Για διάφορους λόγους εννοείται. Δεν έφταιγα πάντα εγώ».

«Και νιώθεις μιαν απομόνωση αλλά όχι μοναξιά».

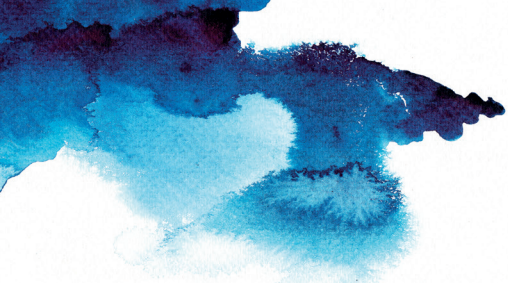
Ήταν πολύ νωρίς ακόμη, το μαγαζί δεν είχε άλλους πελάτες εκτός από τους δυο τους. Η μουσική έπαιζε σιγανά: ένα τζαζ τρίο.

«Μάλλον», αποκρίθηκε ο Τσουκούρου, αφού το σκέφτηκε λιγάκι.

«Αλλά δε νιώθεις την ανάγκη να γυρίσεις πίσω; Στο γνώριμο μέρος με την αδιατάρακτη αρμονία;»

Ο Τσουκούρου συλλογίστηκε για λίγο. Αν και ήταν περσιτό. «Όχι πια», απάντησε χαμηλόφωνα.

Ήξερε πως το μέρος αυτό είχε χαθεί, τότε, στις καλοκαιρινές διακοπές, στα μέσα του δεύτερου έτους.

Ο Τσουκούρου, ένας τριανταεξάχρονος σχεδιαστής σιδηροδρομικών σταθμών, που το όνομά του σημαίνει «φτιάχνω» ή «χτίζω» –όχι όμως «δημιουργώ»–, πιστεύει πως διάγει βίο άχρωμο, χωρίς ίχνος προσωπικότητας. Στα είκοσι του απορρίπτεται, για άγνωστους λόγους και με συνοπτικές διαδικασίες, από την εξιδανικευμένη παρέα του: δυο αγόρια και δυο κορίτσια, με ονόματα που παραπέμπουν αντίστοιχα σε τέσσερα διαφορετικά χρώματα. Ο «άχρωμος» Τσουκούρου αποδέχεται την απόρριψη σιωπηρά, φτάνει λόγω του συναισθηματικού σοκ στα πρόθυρα του θανάτου και τελικά επανέρχεται στην κανονική ζωή του χωρίς να έχει ουσιαστικά συνέλθει. Όσοι μετ' από δεκαέξι χρόνια, η Σάρα, μια γυναίκα που τον ενδιαφέρει σοβαρά, διαβλέπει το συναισθηματικό του μπλοκάρισμα, θέτει το δάχτυλο επί τον τύπον των ήλων και τον ωθεί στο αυτονόητο: να επιδώσει, έστω και εκ των υστέρων, μια εκ βαθέων επαφή με την «πολύχρωμη» παρέα του, για να φωτίσει τις λεπτομέρειες του βαθιά κρυμμένου ψυχικού τραύματός του, να κατανοήσει τα αίτια και να χειριστεί την πραγματικότητα με τρόπο λυτρωτικό για τον ίδιο και για τη μεταξύ τους σχέση.

Ο κορυφαίος Χαρούκι Μουρακάμι αποτυπώνει με μαεστρία στο χαρτί την αξιομνημόνευτη ιστορία ενός νεαρού άντρα που τον στοιχειώνει μια τεράστια απώλεια. Μια ιστορία για όνειρα και εφιάλτες, για τα ταξίδια στο παρελθόν που είναι απαραίτητα για να θεραπευτεί το παρόν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0756-2

9 786180 107562

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14816

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η